

N. ΣΟΥΡ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὀδὸς Προαστείου, ἀρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐμμ. Γορζαλές : ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρ. Τονυ.— Βασβολὸδ Κρεστόβσκη : ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ, μετάφρ. Ἀγ.Γ.Κωνσταντινίδου.— Σαβιὲ δὲ-Μοντεπέν : Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ, μυθιστόρημα, μετάφρασις Παρ. Παυᾶ.— Ἰωάννου Ζερβοῦ : Ο ΚΥΡ - ΘΑΝΑΣΗΣ, διήγημα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

Μετὰ τὸ πέρας τοῦ εἰκονογραφημένου μυθιστορήματος « Περιπέτεια Στρατάρχου », δημοσιεύσωμεν τὸ διὰ λαμπρῶν εἰκόνων κεκοσμημένον μυθιστόρημα τοῦ

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΙ

Τὸ ἔργον τοῦτο εἶνε φυσικωτάτη, ἀλλὰ καὶ λίαν περιπετειώδης ἐξιστορήσεις τῶν ἄχρι σήμερον ἔτι διατηρουμένων αὐστηρῶν ἡθῶν καὶ ἐθίμων παρὰ τῷ λαῷ τῆς Βρετάνης, τῆς ἱστορικῆς ταύτης γαλλικῆς ἐπαρχίας. Τὸ δὲ ὄνομα τοῦ Καρόλου Μερουβέλ, ὅστις διὰ τῶν ΤΡΕΜΟΡ, πρὸ πολλοῦ ἐν τοῖς « Ἐκλεκτοῖς » δημοσιευθέντων, κατέκτησεν ἐν γένει τὰς συμπαθείας τῶν ἀναγνωστῶν μας, εἶνε ἰκανῆ ἐγγύησις τῆς ἀξίας τοῦ νέου μας μυθιστορήματος.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ

Ἱστορικὸν μυθιστόρημα

[Συνέχεια]

Ἐπειδὴ οὐδεὶς ἀπεκρίνετο, ὁ Φραγκῆσκος ἔλαβε τὸν λαμπτήρα καὶ ἠνέωξε τὴν θύραν.

Ὁ θαλαμηπόλος, ἐξηπλωμένος ἐπὶ εὐρέος ἀνακλίντρον, ἐκοιμάτο μετ' ὀφθαλμοῦ καὶ χεῖλη, οἱ δὲ δύο ἀκόλουθοι κατακεκλιμένοι παρὰ τὴν θύραν ἐμιμοῦντο αὐτόν.

Ἀίσθημα πικρίας καὶ ἀηδία ἐρρυτίδωσε τὸ μέτωπον τοῦ βασιλέως.

— Ἄν ὁ Θεὸς δὲν μοι ἔδιδε σιδηρᾶν ὑγείαν, ἡδυνάμην ν' ἀποθάνω, χωρὶς οὐ-

δεὶς νὰ ἔλθῃ εἰς βοήθειάν μου. Ὅλοι εἶναι ἀνάισθητοι. «Καὶ ἐν τούτοις εἶμαι βασιλεὺς.» Ὁ κύριος Βουρβόνος, προγεγραμμένος καὶ φυγὰς ὑπηρετεῖται κάλλιον ἐμῷ.

Οὕτω μονολογῶν ὁ Φραγκῆσκος ἐνεδύθη ἄνευ τῆς βοηθείας τῶν ἀνθρώπων του. Λαθῶν τότε τὴν δέσμη τῶν κλειδῶν, ἣν τὴν προτεραιάν εἶχε δώσει αὐτῷ ὁ κύριος δὲ Μονσενύ, διεσκέλισε τοὺς δύο ἀκόλουθους καὶ ἐξῆλθεν ἀθουρῶς ἐκ τοῦ προθαλάμου. Ἐμειδία ἀναλογιζόμενος τὸν μορφασμὸν τοῦ Λαζάρου δὲ Σάλβα. ὅστις ἐξυπνῶν θὰ εὕρισκε κενὸν τὸ βασιλικὸν δωμάτιον.

Φθὰς εἰς τὸ ἄκρον τῆς μεγάλης κλίμακος ὁ βασιλεὺς συνήντησε δύο φρουροὺς φυλάσσοντας μετ' ὄπλον ἐπ' ὤμου, οὐτινες, ἀναγνωρίσαντες αὐτὸν ἔστησαν ἵνα τὸν χαιρετίσωσιν.

— Ἄ! ἀνέκραξεν ὁ Φραγκῆσκος βαθέως ἀναπνέων, ἰδοὺ τέλος πάντων ἀνθρωποὶ ζῶντες.

Καὶ ἐξακολουθῶν τὸν δρόμον του κατήλθε βραδέως τὰς δέκα μαρμαρίνους βαθμίδας τὰς ὀδηγούσας εἰς τὴν αὐλήν.

Ὁ ἐντεταλμένος τὴν φύλαξιν τῆς κινητῆς γεφύρας ἀξιωματικὸς περιπάτει περιβεβλημένος πλατὺν μανδύαν, διότι βόρειος ἔπνεεν ἄνεμος, ἡ δὲ νύξ ἦν παγερά.

Ὁ Φραγκῆσκος, ὅστις εἶχε βαθέως κεκαρμένην τὴν κόμην, τότε μόνον παρετήρησεν ὅτι εἶχε λησμονήσει τὸν πῖλόν του. Ὁ ἀξιωματικὸς ἔσπευσε εἰς συνάντησιν αὐτοῦ καὶ ἀφοῦ τὸν ἐχαιρέτισεν ἔνευσε τῷ φρουρῷ νὰ καλέσῃ εἰς τὰ ὄπλα τοὺς ἄλλους ἀνδρας.

Ἄλλ' ὁ βασιλεὺς ἠμπόδισεν αὐτὸν διὰ νεύματος.

— Ἄφρῷ καὶ οὗτοι κοιμῶνται, εἶπε, μὴ τοὺς ἐξυπνᾶτε. Καὶ τί νέον ἀπόψε, κύριε;

— Οὐδέν, Μεγαλειότατε, εἰμὴ μόνον ὅτι ἀνθρωπὸς τις πρὸ δύο ὥρων κραυγάζει ὅτι θέλει νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν πύργον.

— Τί θέλει; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς.

— Ἰσχυρίζεται ὅτι ἔχει σπουδαῖα ν'

ἀνακοινώσῃ καὶ δέον νὰ τῷ ἀνοίξωσι τὰς χεῖρας; πρόφερε μάλιστα τὸ ὄνομα τοῦ κυρίου Βουρβόνου.

— Τὸ ὄνομα τοῦ κυρίου Βουρβόνου εἶπατε; ἀνέκραξεν ὁ Φραγκῆσκος, καὶ δὲν εἰδοποιήσατε ἀμέσως τὸν κύριον δὲ Μονσενύ, ἣ ἐν ἀπουσίᾳ αὐτοῦ τὸν ἀρχιτρίκλινον τοῦ πύργου;

— Μεγαλειότατε, ὑπέλαβεν ὁ ἀξιωματικὸς, ἐγνώριζα ὅτι κατὰ συνήθειαν αἱ κλειδὲς παρεδόθησαν ὑμῖν ἀπὸ τῆς χθὲς καὶ ἀνέμενα νὰ ἐγερθῆτε διὰ νὰ σὰς ἐρωτήσω.

— Ἀνοίξατε λοιπὸν ταχέως, εἶπεν ὁ βασιλεὺς τείνων τῷ ἀξιωματικῷ τὴν δέσμη τῶν κλειδῶν, εἶθε νὰ μὴ ἔφυγεν ὁ ἀνθρωπος αὐτός.

— Δύναμαι νὰ βεβαιώσω τὴν ὕμετέραν Μεγαλειότητα ὅτι περιμένει, διότι πρὸ ὀλίγου ἔτι ἐφώναξε.

Καὶ τρέχων ὁ ἀξιωματικὸς μετέβη νὰ ἐξυπνήσῃ τὸν θυρωρὸν, ὅστις, χωρὶς οὔτε κἂν νὰ ἐνδύθῃ, ἔσπευσε ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν καὶ νὰ καταβιβάσῃ τὴν γέφυραν.

Πάραυτα εὐτραφῆς μικρὸσωμος ἀνὴρ εἰσώρμησε τρέμων ἐκ τοῦ ψύχους.

Εἶχε μεγάλους ὀφθαλμούς, τὴν ρίνα ἀνεστραμμένην καὶ τὰς πρεϊὰς ἐξερύθρους.

Σκοῦφος ἐκ φαιοῦ ἐριούχου ἐκάλυπτε τὴν ζωπρῶς ξανθὴν, οὐλὴν καὶ ἀφρονον κόμην του.

Ἐνώπιόν του ἐκρέματο περιζῶμα λευκόν. Ἀριστερῶθεν ἔφερε πλατεῖαν θήκην μετ' ἑτρεῖς μαχαίρας, ὑπὸ δὲ τὸ περιζῶμα αὐτοῦ ἐφαίνοντο τὰ εὐρέα αὐτοῦ ὑποδήματα.

— Μὰ τὸν ἅγιον Λαυρέντιον, κύριε, εἶπε τρίβων τὰς χεῖρας, προτιμῶ τὴν φωτιὰ τοῦ φούρνου μου, παρὰ τὸ κρῦός σας. . . Πρρρ! δὲν εἰξέυρα ἂν ἦσθε τῆς φρουρᾶς, μὰ καλὰ μοῦ τὴν καταφέρατε.

— Τί ζητεῖς; ἠρώτησεν ὁ ἀξιωματικὸς.

— Μὲ ἐρωτᾷ τί ζητῶ; ἀνέκραξεν ὁ μικρὸσωμος ἀνὴρ σταυρώσας τοὺς βραχίονας, μὰ εἶναι δύο ὥραις ποῦ τὸ φώναζω:

θέλω νὰ ὀμιλήσω εἰς τὸν κύριον δὲ Μον-
σενύ.

— Δὲν δύνασαι τώρα νὰ τον ἴδης, ὑπέ-
λαβεν ὁ ἀξιωματικός.

— Πήγαινε, σὲ παρακαλῶ, κύριε ἀξι-
ωματικέ, ἀπὸ μέρους μου νὰ τὸν ἐξυπνή-
σης καὶ νὰ τοῦ εἴπῃς ὅτι ὁ κύρ Γκρουϊ-
λιάρ, ὁ ξενοδόχος τοῦ Στίλβουτος Ξίφους
ἔχει σπουδαῖα νὰ τοῦ εἴπῃ διὰ τὸν κύ-
ριον Βουρβόνον, ὅτι εἰξεύρει ποῦ εἶναι καὶ
ἔρχεται νὰ πάρῃ τὴν ἀμοιβὴν ποῦ ὑπε-
σχέθησαν εἰς ὅποιον συλλάβῃ τὸν στρα-
τάρχη.

— Ἐλα δά! κύρ Γκρουϊλιάρ, διέκοψεν
ὁ Φραγκῖσκος, ἂν εἰξεύρεις τί περὶ τοῦ
κυρίου Βουρβόνου, σπεῦσε νὰ εἴπῃς, διότι
ἐκάστη παρερχομένη στιγμή εἶναι μέγα
ὠφέλημα διὰ τὸν φυγάδα, ὅστις δύναται
νὰ προχωρήσῃ καὶ νὰ μὴ συλληφθῇ.

— Συμπάθειο! συμπάθειο! εὐγενή μου,
ὑπέλαβεν ὁ ξενοδόχος, πρὶν ἀποκριθῆναι
νὰ ξεύρω μὲ ποῖον ὀμιλῶ. Μήπως εἴ-
σαι ὁ ἀρχιτρικλινος ἢ κάνεις ἀρχηγὸς τοῦ
πύργου;

— Ἀκριβῶς, εἶπεν ὁ Φραγκῖσκος.

— Ἀφοῦ εἶναι ἔτσι, εἶπεν ὁ κύρ Γκρου-
ιλιάρ προσκλίνων, θὰ σὰς τὰ εἰπῶ ἀμέσως.

— Σὲ ἀκούω, κύρ Γκρουϊλιάρ, εἶπεν ὁ
βασιλεὺς καθήσας ἐπὶ ἐδωλίῳ ἐκ δρυὸς
καὶ σταυρώσας τὰς κνήμας.

Ὁ κύρ Γκρουϊλιάρ ἔλαβε θέσιν ἐπὶ τοῦ
αὐτοῦ ἐδωλίου παρὰ τὸν βασιλέα, σύρων
δὲ τὸν σκουφὸν του μέχρι τῶν ὠτων:

— Φόρεσε τὸ καπέλο σου λοιπόν, ἀρ-
χηγέ μου, εἶπε· μὴ στενοχωρηθῆσαι δι' ἐμέ.
Εἶμαι ἀλήθεια νοικοκύρης τοῦ ξενοδο-
χείου τοῦ Στίλβουτος Ξίφους, μὰ δὲν ξε-
συνερίζομαι τέτοια!

— Μὴ προσέχεις εἰς ἐμέ, κύρ Γκρουϊ-
λιάρ, εἶπεν ὁ Φραγκῖσκος, καὶ λέγε τα-
χέως ὅ,τι ἔχεις νὰ εἴπῃς.

— Ἀφοῦ θέλῃς νὰ κάμῃς κοπιμέντα
μαζί μου, εἶπεν ὁ ξενοδόχος, θὰ σοῦ εἴπω
ὅλα.

— Ἐλεγεσ λοιπόν; διέκοψεν ὁ Φραγκῖ-
σκος ἀνυπομονῶν.

— Ὅπως εἶχα τὴν τιμὴν νὰ σὰς εἰπῶ,
ὑπέλαβεν ὁ Γκουϊλιάρ, δύο καλόγηροι, μὲ
ὠραῖα ἄλογα, μὰ τὴν πίστιν μου! ἦλθαν
χθὲς τὸ βράδυ εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν μου.

— Δύο καλόγηροι; διέκοψεν ὁ Φραγκῖ-
σκος.

— Ναί, σοῦ φαίνεται παράξενο πῶς
ἦλθαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν μου· καὶ εἰς ἐμέ
δὲν ἐφάνηκε καθαρὴ δουλειά, διότι δύο
καλόγηροι δὲν ταξειδεύουν τέτοια ὄρα.

— Βεβαίως· ἔπειτα;

— Ἐπειτα, ἀντὶ νὰ καθήσουν ἡσυχὰ
εἰς τὸ μαγειρεῖον, κοντὰ εἰς τὴν φωτιά,
ἐδιάλεξαν διὰ νὰ φάγουν τὴν πλέον ἀπό-
κεντρον αἰθουσα καὶ τὴν πλέον σκοτεινὴν·
αὐτὸ δὲν μοῦ ἐφάνηκε καθαρὰ δουλειά.

— Καὶ ποῖοι ἦσαν οἱ δύο αὐτοὶ καλό-
γηροι; ἠρώτησεν ὁ Φραγκῖσκος.

— Ἄ!... νά!... ποῖος τὸ μαντεύει.
Τοὺς ὑπηρετοῦσα καὶ τοὺς ἐκύτταζα καλὰ
καλά. Ἐλεγα μὲ τὸν νοῦ μου, διότι δὲν
ἔχω οὔτε γυναῖκα, οὔτε δούλους...

— Ἐπὶ τέλους;

— Ἐπὶ τέλους, εἶδα πῶς τρώγουν χω-
χίς νὰ κάμουν τὸν σταυρὸ τους, καὶ πῶς
ἐνάντια ἀπὸ τοὺς κανόνας τῆς ἰσότητος
τοῦ τάγματός των, ὁ ἕνας ὑπηρετεῖ πάν-
τοτε τὸν ἄλλον μὲ σέβας. Εἶπα μὲ τὸν
νοῦ μου· δὲν εἶναι καθαρὰ δουλειά!

— Κύρ Γκρουϊλιάρ, μὲ κάμνεις νὰ σκάσω,
εἶπεν ὁ Φραγκῖσκος ἀτενίζων ὑπόδρα τὸν
ξενοδόχον.

Ἄλλ' ἐκεῖνος ἐξηκολούθησε τὴν διήγη-
σίν του, χωρὶς νὰ φανῇ ὅτι προσέχει εἰς
τὴν διακοπὴν τοῦ βασιλέως.

— Ἐκεῖνο ποῦ μοῦ ἐφάνηκε περισσότερο
παράξενο εἶνε πῶς ἀντὶ νὰ δεχθοῦν τὸ δω-
μάτιον μὲ δύο κρεβάτια ποῦ τοὺς ἐδίδα
μὲ πολλὴν εὐγένειαν, μοῦ ἀποκριθῆκαν ὅτι
θὰ ξεκινήσουν ἀμέσως. ὦ! ὦ! εἶπα τότε
μὲ τὸν νοῦν μου, οἱ καλόγηροι δὲν ἀφί-
νουν εὐκολὰ ἕνα καλὸ κρεβάτι διὰ νὰ
τρέχουν μὲ τέτοιοι καιρόν.

Ὁ Φραγκῖσκος ἠσθάνετο τὸ αἰμά του
κοχλάζον ἐκ τῆς ὀργῆς· ἤθελε νὰ καλέσῃ
δύο φύλακας διὰ νὰ κρεμάσωσι τὸν
Γκρουϊλιάρ· ἀλλ' οὐδὲν ἔτι μαθὼν ἀπε-
φάσισε ν' ἀναμείνῃ ἀναβάλλων βραδύτε-
ρον τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ σχεδίου του.

— Ἐπαρτήρησα λοιπόν, ἐξηκολούθη-
σεν ὁ ξενοδόχος, ὅπως ἔχω καθῆκον νὰ
κάμνω, καὶ ἀπὸ μιὰ τρύπα, ἀρχηγέ μου,
ἀπὸ ἐκεῖναις ποῦ κάμνουμε ἡμεῖς οἱ ξενο-
δόχοι εἰς τὰ μεσοχωρίσματα διὰ νὰ εἰ-
ξεύρουμε τί γίνεται εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν
μας καὶ ἀκουσα μὲ τὰ αὐτιά μου τὸν ἕνα
καλόγηρον νὰ λέγῃ εἰς τὸν ἄλλον:

— Ὁ διάβολος νὰ μὲ πάρῃ, ἂν ἀνα-
γνωρίσουν ποτὲ τὸν στρατάρχη Βουρβό-
νον μὲ τὸ ράσον τοῦ καλογήρου!

— Ἦτο ὁ στρατάρχης; ἀνέκραξεν ὁ
Φραγκῖσκος.

— Αὐτὸς ὁ ἴδιος, ἀρχηγέ μου. Εἶχα
εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν μου τὸν κύριον Βουρ-
βόνον, ποῦ τὸν κυνηγοῦν οἱ τοξῆται σὰς,
χωρὶς ἀποτέλεσμα, ἀπὸ χθὲς.

— Καὶ ποῦ εἶναι; ἀνέκραξεν ὁ Φραγκῖ-
σκος ἐγειρόμενος ὠχρὸς ἐκ τῆς συγκινήσεως.

— Ἄ! μὰ δὲν ὑποφέρεσαι, ἀνέκραξεν
ὁ Γκρουϊλιάρ, πάντοτε μοῦ κόβεις τὸν λό-
γον. Ἄμα εἶδα, ἐξηκολούθησε, πῶς εἶχα
εἰς τὴν ἐξουσίαν μου τὸν Βουρβόνον, ἀμέ-
σως ἐπῆγε ὁ νοῦς μου εἰς τὴν ἀμοιβὴν καὶ
εἰς τὸ καλὸν τοῦ τόπου μου καὶ πέρνω τὸ
μαχαίρι μου, τρέχω εἰς τὸ ἀχοῦρι, μὲ σκο-
πὸν νὰ κόψω τὰ ἡνία τῶν ἀλόγων. Μὰ
ἕνα ἀπὸ αὐτὰ μοῦ δίδει μιὰ κλωτσιὰ
τόσφ δυνατὴ ποῦ ἔπεσα ἀναίσθητος. Ἐ-
πειτα ἀπὸ δύο ὄραις ποῦ ἐσυνῆλθα εἰ-
ξεύρεις τί νῦρα;

— Ἄλλ' ἄθλιε! ὠμίλει λοιπόν ἀντὶ νὰ
ἐρωτᾷς! ἀνέκραξεν ὁ Φραγκῖσκος χάνων
τέλος τὴν ὑπομονήν.

— Λοιπόν, ἐξηκολούθησεν ὁ ξενοδό-
χος, χωρὶς ποσῶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὴν
ὀργὴν τοῦ βασιλέως, δὲν νῦρα τίποτε!...
Ἄνθρωποι καὶ ἄλογα εἶχαν φύγει.

— Εἰξεύρεις τοῦλάχιστον ποῖαν ὁδὸν
ἔλαβον; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς.

— Ἄ! αὐτὸ δὲν τὸ ξεύρω.

— Οἱ ἵπποι των, ἐξηκολούθησεν ὁ Φραγκῖ-
σκος, δὲν ἐξηφανίσθησαν ὡς σκιά. Ἐ-

πρεπε νὰ εὔρης κάπου τὰ ἴχνη τῶν ποδῶν.

— Τὰ ἴχνη τῶν ποδῶν, εἶπες; ὑπέλα-
βεν ὁ Γκρουϊλιάρ. Ἀρχηγέ μου, νὰ ἕνα εἰς
τὸ ποδᾶρι μου ἀπὸ τὴν κλωτσιὰ. Δι' αὐτὸ
ἦλθα νὰ ζητήσω τὴν ἀμοιβὴν. Μοῦ φαί-
νεται πῶς μοῦ ἀξίζει!

Ἐνῶ ὁ Γκρουϊλιάρ ὠμίλει, ὁ Φραγκῖ-
σκος ἔνευσε τῷ ἀξιωματικῷ νὰ πλησιάζῃ.

Ἐκεῖνος ἔσπευσε νὰ ὑπακούσῃ.

— Μεγαλειότατε; ἠρώτησεν ἰστάμε-
νος εὐσεβάστως εἰς ὀλίγων βημάτων ἀπό-
στασιν ἀπὸ τοῦ βασιλέως.

— Κύριε, εἶπεν ὁ Φραγκῖσκος, εἰδοποι-
ήσατε τοὺς στρατιώτας ὅτι τοῖς δίδω τὸ
δικαίωμα, διὰ νὰ διασκεδάσωσιν ὀλίγον,
νὰ κρεμάσουν αὐτὸν τὸν ἀνόητον, ὅστις
ἔχων εἰς τὴν ἐξουσίαν του τὸν στρατάρχη
τὸν ἀφῆκεν ἀνόητως νὰ φύγῃ καὶ ἔρχε-
ται νὰ ζητήσῃ καὶ ἀμοιβὴν.

— Ἐτοιμάσατε τὸ σχοινίον διὰ νὰ κρε-
μάσετε ἕνα ἄνθρωπον! ἀνέκραξε τῷ φρου-
ρῷ ὁ ἀξιωματικός.

— Σχοινίον! σχοινίον! ἐπανάλαβεν ἐ-
κεῖνος.

Εἰς τὴν κραυγὴν ταύτην πολὺς θόρυ-
θος ἠγέρθη ἐν τῷ φυλακείῳ.

Ὁ Γκρουϊλιάρ ἔντρομος ἐδραμε διὰ
τριῶν πηδημάτων εἰς τὴν γέφυραν καὶ
ἀφοῦ διῆλθεν αὐτὴν ἀνέκτησε τὴν ψυχραι-
μίαν του καὶ ἀνέκραξεν:

— Μὴ πειράζεσθε δι' ἐμέ, παληκαριά
μου· τὸ ποδᾶρι μου, μ' ὄλην τὴν κλωτσιὰ,
εἶναι καλὸ ἀκόμη καὶ ἂν εἰμπορέσετε πιὰ-
σετέ με.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰς χωρι-
κὸς εἰσῆρχετο εἰς τὴν γέφυραν. Ἦτο ὁ
Μαρσέλ.

— Πιάσε τον! πιάσε τον αὐτόν! τῷ
εἶπεν ὁ ἀξιωματικός.

Οὗτος βλέπων ἄνθρωπον φεύγοντα ἠθέ-
λησε νὰ τῷ ἐμποδίσῃ τὴν δίοδον· ἀλλ' ὁ
κύρ Γκρουϊλιάρ κύσας διῆλθεν ὡς σφαῖρα
διὰ τῶν σκελῶν του, μεθ' ὃ τρέχων ἐξη-
φανίσθη εἰς τὸ δάσος.

— Πῶς, χαμένε, εἶπεν ὁ Φραγκῖσκος
τῷ Μαρσέλ, βλέπεις ἄνθρωπον φεύγοντα
καὶ τὸν ἀφίνεις;

— Ναί! ὑπέλαβεν οὗτος μὴ γνωρίζων
ὅτι ὀμιλεῖ πρὸς τὸν βασιλέα, νὰ πιάσω
μονάχος μου ἕνα ἄνθρωπον, ποῦ ἔχει κρε-
μασμένα ἕνα δεμάτι μαχαίρια!... Εὐχα-
ριστῶ, εὐγενή μου! αὐτὸ εἶναι δουλειὰ τῶν
στρατιωτῶν καὶ ὄχι ἰδική μου. Ἐγὼ γυ-
ναῖκα καὶ παιδιὰ καὶ ἂν ἀποθάνω δὲν θὰ
τοὺς θρέψῃ ὁ βασιλεὺς.

— Τί θέλεις; διέκοψεν ἀποτόμως ὁ
Φραγκῖσκος. Ἐχεις κἀνὲν νέον;

— Ναί, ἔχω κακὰς εἰδήσεις.

— Ἐλα! ὠμίλει... τί συνέβη; τί
ἀνεκάλυψες σύ;

— Ἐγὼ ἀνεκάλυφα πῶς τὸ χόρτο μου
ὄλο εἶναι ἄνω κάτω πεταμένο!...

— Πῶς! διὰ τὸ χόρτον σου πρόκειται!
εἶπεν ὁ Φραγκῖσκος ὑψὼν ὀργίλως τοὺς
ὠμους.

— Διάβολε! διὰ ἄμας τὸ χόρτο εἶναι
φωμί καὶ εἶναι καταστροφή αὐτὸ ποῦ ἐ-
πάθαμε· νὰ τὸ ἴδῃς μονάχα ραγίζεται ἡ
καρδιά σου.

ΒΣΕΒΟΛΟΑ ΚΡΕΣΤΟΒΣΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

[Συνέχεια]

Ζ'

Πάν σ, τι ήθελε να μάθη ή Λιουδμήλα.

Τήν ένδεκάτην ήδη ώραν τής έσπέρας, ό Βαντρικ έστειλε να καλέση αύτην πρός άνάκρισιν.

Ή Λιουδμήλα έξήλθε μετά του χωροφύλακος εις τήν αίθουσαν, όπου ό Ίβάν Ίβάνοβιτις ένησχολείτο έπιθεωρών έγγραφά τινα.

— Είμποτε εις να έξέλθης! Περίμενε εκει έξω! διέταξεν ουτος τον συνοδεύοντα στρατιώτην και, μετά τής συνήθους άβρότητός του, έσπευσε να προσφέρει κάθισμα τή κυρία.

— Είς οποίας θλιβεράς περιστάσεις ήτο πεπρωμένον να συναντηθώμεν! μετά στοναχής έλαφράς συγκινήσεως ήρξατο ό Βαντρικ, σείων τήν κεφαλήν και ταπεινών τους όφθαλμούς.

— Διατί «θλιβεράς»; με ιδιαίτερον τονισμόν ειπε προσβλέψασα αύτόν ή Λιουδμήλα.

— Πώς! και μήπως τό θεωρείτε μικρόν πράγμα αύτό;! Τόσον μέγα εγκλημα...

— Συγγνώμη! διέκοψεν αύτόν ή κυρία Βελτίστσεφ, ή λέξις «εγκλημα», μου φαίνεται ότι έδω δέν έχει τον τόπον της. Λάβετε τον κόπον πρότερον να βεβαιωθήτε αν ύπάρχη τοιούτον; άποδειξέτε το πρότερον! Άνευ τούτου δέ, παρομοία λέξις και προσβλητική και άτοπος εινε να λέγηται παρ' ανθρώπου εύγενοϋς.

— Δυστυχώς, είμαι ήδη πεπεισμένος! έστέναξεν ό Βαντρικ.

— Και τί σας «έπεισεν» εις τούτο; άξιοπρεπώς έμειδιάσεν ή Λιουδμήλα.

— Μμ... πώς να σας είπω;... Τό παν με πείθει... δια τον άνακριτήν ένίστε και τό μηδαμινότερον πράγμα δύναται να ήνε σπουδαίον... Ό σύζυγός σας, επί τέλους, με ήνάγκασε να πεισθώ...

— Ό σύζυγός μου;! ύπερηφάνως άνέσπασε τās όφρυς ή κυρία Βελτίστσεφ, ό σύζυγός μου εινε αρκετά έντιμος, ώστε να μη κάμη οιονδήποτε εγκλημα! Έπιτρέψατέ μου, κύριε Βαντρικ, να μη σας πιστεύσω τήν φοράν ταύτην; και αν τούτο ήτο εκ μέρους σας στρατηγικόν τέχνασμα, τό όποιον ένίστε μεταχειρίζονται οι κύριοι άνακριταί, όφείλω να σας όμολογήσω ότι τό τέχνασμα σας απέτυχεν οικτρά!

— Τι να γείνη, Λιουδμήλα Σεργέεβνα! εις ύμας φαίνεται ίσως άπίθανον, έν τούτοις εινε πραγματικόν.

— Έν τοιαύτη περιπτώσει, σεις γνωρίζετε πολύ καλλίτερον έμοϋ, ώστε εινε

περιττόν να μ' έξετάσετε περι άλλων! είπεν αύτη έγερθεύσα και δεικνύουσα προφανή σκοπόν να διακόψη τās περαιτέρω έξηγήσεις; έπιτρέπετε λοιπόν ν' άποσυρθώ, κύριε άνακριτά;

— Όχι, σας παρακαλώ να μείνετε! έσπευσε να σταματήση αύτην ό Βαντρικ. Είμεθα έδω όλως διόλου μόνοι, έπομένως, δυνάμεθα να όμιλήσωμεν μετά πάσης ειλικρινείας... Σας παρακαλώ να με θεωρήσετε όχι ως άνακριτήν; αλλά ως άνθρωπον, ό όποιος έν όνόματι των προτέρων σχέσεων, — εις τούτο ό Βαντρικ έστέναξε θλιβερώς και έμόρφασε δυσαρέστως — έχει κάποιον δικαίωμα επί τής ειλικρινείας σας.

— Είμαι πρόθυμος! είπε καθήσασα ή Λιουδμήλα, αλλά τί θέλετε από έμέ, Ίβάν Ίβάνοβιτς;... Πρώτον, άφού μου ένθυμίσατε περι των προτέρων σχέσεων μας, τās οποίας σεις ό ίδιος ήθελήσατε να διακόψετε, ένθυμείσθε; δια τής τελευταίας επισκέψεώς σας, τότε έπιτρέψατέ μου να σας έρωτήσω, πώς έτυχε να έλθετε έδω εις τήν έπαυλίν μας;

— Έστάλην... ή ύπηρεσία μοι άνέθηκε τήν έντολήν ταύτην, κ' έγώ δέν έχω τήν συνήθειαν να παρακούω εις τās διαταγās τής προϊσταμένης μου άρχής.

— Αυτό σας περιποιεί τιμήν, έμειδιάσεν έπιχαρίτως ή Λιουδμήλα, αλλά τώρα θα σας κάμω άκόμη μίαν έρώτησιν, πώς είμπορούσε να περάση από τον νουν των μία τοιαύτη ύποψία; εις ποιον θα χρεωστοϋμεν ήμεις αύτην τήν εκδούλευσιν;

— Φευ! Δέν έχω τό δικαίωμα να σας τό κοινοποιήσω.

— Τότε δέν θα συμφωνήσωμεν! Άλλως τε, σεις ό ίδιος έπροτείνατε να σας θεωρώ όχι ως άνακριτήν.

— Ναί, αλλά... ή έρώτησίς σας τόσον έγγϋς θίγει τήν ύπόθεσιν...

— Ά, ώστε δέν είχατε σκοπόν να όμιλήσωμεν περι τής ύποθέσεως!... Pardon "Ωστε λοιπόν δέν σας ένόησα! και πάλιν ξηρώς ήγέρθη του καθίσματός της ή Λιουδμήλα; συγγνώμη, είμαι τόσον τεταραγμένη... μάς έφέρατε εις τόσον δυσάρεστον θέσιν, ώστε δέν έχω τήν παραμικράν διάθεσιν δι' άλλας όμιλίαις και δέν είμαι εις κατάστασιν... δέν δύναμαι να φανώ φιλόφρων οικοδέσποινα.

— Άπατάσθε! έσπευσε να δικαιολογηθή ό Βαντρικ, όστις προσεβλήθη πως εκ των τελευταίων λόγων τής Λιουδμήλας; άπατάσθε! Άκριβώς περι τής ύποθέσεως σκοπεύω να όμιλήσω μαζί σας, και πιστεύσατε ότι προς τό συμφέρον σας κινούμενος...

— Έύχαριστώ, διότι φροντίζετε περι των συμφερόντων μου, όφείλω έντούτοις να σας είπω, ότι και ό σύζυγός μου, και έγώ θεωρούμεν έαυτούς καθαρούς εις τήν ύπόθεσιν ταύτην, ότι τίποτε δέν έχομεν να φοβώμεθα, έπομένως, δέν ύπάρχει άνάγκη να φροντίζετε περι των συμφερόντων μας.

— Και όμως τίς δύναται να γνωρίζη τήν τροπήν τήν όποιαν θα λάβη ή ύπόθεσις...

Και απέμαξεν ό Μαρσέλ έν δάκρυ.

— Γνωρίζεις τούλάχιστον, υπέλαβεν ό βασιλεύς άφωπλισθείς εκ τής όδύνης του χωρικού, ποιος έπροξένησεν αύτην τήν καταστροφήν;

— Άν τό 'ξεύρω; άλογα, εύγενή μου.

— Είσαι βέβαιος; τὰ είδες;

— Όπως σε βλέπω.

— Έπρεπε να τὰ συλλάβης και να τὰ φέρης έδω.

— Εύκολα λέγεται αύτό. Μά ποϋ δέν ήσαν μονάχα αύτὰ τὰ ζώα.

— Έπρεπε τότε να συλλάβης εκείνον, όστις τὰ έφύλαττε.

— Καλέ τί λέγεις; να συλλάβω ανθρώπους όπλισμένους έως τὰ δόντια!

— Ήσαν λοιπόν στρατιώται;

— Και με πολύ παληκαριά, καθώς έφαίνετο; τούς άκουα μονάχα και άνετρίχιαζα.

— Ήσαν πολλοί;

— Έμέτρησα καμμιά είκοσαριά.

— Μετ' όλίγον θα σοί δώσουν φύλακας δια να σοί είπουν εις ποιον σώμα άνήκουν αύτοί οι στρατιώται.

— Θα ειναι άργά; αύτοί περιμένουν ν' άκούσουν τήν καμπάνα δια να φύγουν και τώρα εκτύπησαν πέντε ώραις.

— Ω! θα τους εύρομεν; μενε ήσυχος.

— Ναί! ναί! σε συμβουλεύω να υπάγης να τους εύρης; καλά θα σε δεχθούν.

— Ή δικαιοσύνη του βασιλέως θα τους εύρη πανταχού.

— Είς τήν Γαλλίαν ναί... μά εις ξένον τόπον αλλάζει τό πράγμα.

— Πώς! εις ξένον τόπον;

— Βέβαια, άφού φεύγουν δια τήν Ίσπανίαν.

— Δια τήν Ίσπανίαν, είπες;

— Δια τήν Ίσπανίαν ή δια τήν Ίταλίαν δέν είξεύρω καλά... αύτό ποϋ 'ξεύρω ειναι πώς έχασα τό χόρτο μου.

— Ποιοι λοιπόν ειναι αύτοί; ήρώτησεν ό Φραγκίσκος, όν εξήπτεν ή ψυχραιμία του Μαρσέλ.

— Αύτοί; επανέλαβεν ό χωρικός; θα ειναι συνοδία.

— Συνοδία; τίνος; εξηκολούθησεν ό βασιλεύς.

— Του στρατάρχου.

— Πώς, άθλιε! άνέκραξεν ό Φραγκίσκος, είξεύρεις ποϋ εύρίσκεται αύτός ό κακούργος και δια να τό είπης έχρειασθη να σοί άποσπάσωμεν μίαν προς μίαν τās λέξεις;

— Τό είξευρα, υπέλαβε θλιβερώς ό Μαρσέλ, πώς θα έρχόμουν να παραπονεθώ και θα έχανα τον καιρόν μου... Να τώρα θα κυτάζετε τήν δουλειά του βασιλέως... θα κυνηγήσετε τον κύριον Βουρβόνον και έγώ χάνω τό χόρτο μου!

[Έπεται συνέχεια]

TONY.